

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۲ فبروری ۲۰۲۳

یونس نگاه

گرسنگی و محرومیت معلول وضعیت سیاسی

در روز دوم کنفرانس امنیتی مونیخ، در یکی از پنل‌ها برای یک ساعت مسأله افغانستان بحث شد. از کل آن‌چه در آن بحث یک ساعته گذشت، تنها سخنان وزیر خارجه پاکستان شنیده شد و واکنش برانگیخت؛ اما کنفرانس مونیخ پیام مهم‌تر از موضع‌گیری بلاول بوتو نیز برای افغانستان داشت. ترکیب اشتراک‌کنندگان آن بحث، در واقع مهم‌ترین پیام بود. بیشتر طرف‌های دخیل و اثرگذار در مسایل افغانستان در آن بحث غایب بودند و یا نمایندگان کم‌صلاحیت داشتند. حکومت امریکا غایب بود و در عوض یک نماینده مجلس آن کشور با ادبیات کارشناسانه و انجونی سخنان خیرخواهانه گفت. از افغانستان به جای سیاست‌مداران مشهور، نمایندگان احزاب و طرف‌های درگیر، دو خانمی دعوت شده بودند که از هیچ‌یک از طرف‌های سیاسی نمایندگی نمی‌کردند. خانم حسنا جلیل سابقه کار در وزارت داخله را دارد و خانم محبوبه سراج فعال حقوق زن و صاحب انجواست. از اروپا، به جای مقام‌های کشورهای دخیل و تأثیرگذار در افغانستان، چون بریتانیا و آلمان و یا اتحادیه اروپا، وزیران خارجه جیم و اسپانیا صحبت کردند که بیشتر به کارشناس می‌ماندند تا سیاست‌مدار.

تنها پاکستان و ملل متحد غایب نبودند. پاکستان یکی از بازیگران اصلی میدان افغانستان است و وزیر خارجه‌اش نیز با صدای بلند، موضع کشور خود را بیان کرد. او نشان داد که دولت پاکستان و در واقع اردوی آن کشور خلاف برخی تبصره‌هایی که گاه در رسانه‌ها مطرح می‌شود، از طالبان دل‌نکنده است و آن گروه را همچنان سرمایه‌ستراتژیک و بالای مدیریت شدنی می‌داند. انکار مقاومت و تأکید بر این‌که واقعیت سیاسی امروز افغانستان طالبان و داعش‌اند، نشان می‌دهد که حاکمان پاکستان، افغانستان طالبانی را بر هر احتمال دیگر ترجیح می‌دهند و مطمئن‌اند که برای جلوگیری از تبدیل شدن طالبان به خطر جدی برای پاکستان، نفوذ و ابزار کافی در اختیار دارند.

بعد از پاکستان، ملل متحد و انجوهایی که زیر چترش فعالیت می‌کنند، بازیگر مهم‌اند که در کنفرانس امنیتی مونیخ نماینده داشتند و از وضعیت ناگوار بشری، ضرورت افزایش مساعدت‌ها و برنامه‌های کم‌کرسانی صحبت کرد. از

ترکیب سخنرانان و صحبت‌هایی که انجام شد، چشم‌پوشی از مشکلات اصلی افغانستان، به‌خصوص بحران بی‌دولتی و تعلیق سیاسی و تأکید بیش‌ازحد بر معلول‌هایی چون گرسنگی و محرومیت زنان، آشکار بود. تقلیل مشکل افغانستان به محرومیت زنان و معضله گرسنگی (معلول‌های وضعیت سیاسی)، فریب و ریاکاری است. گرسنگی را با ارسال کمک‌های بشری، تقویت یوناما و حمایت از انجوها نمی‌توان رفع کرد. محرومیت زنان را با برگزاری مجالس، دادن جایزه و فرصت سخنرانی به فعالان حقوق زن نمی‌توان کاهش داد. ملل متحد، ایالات متحده و قدرت‌های اروپایی که در چهل‌وچند سال گذشته با پول، اسلحه، جهادی‌پروری و لشکرکشی کشور ما را به میدان تروریسم و بربریت بدل کردند، با اقدامات نمایشی و کمک‌های غذائی نمی‌توانند رفع مسئولیت کنند. از قرائن پیدا است تا زمانی که خطر تروریسم و ناامنی از افغانستان به کشورهای منطقه و جهان سرریز نشود، نه ملل متحد و نه دولت‌هایی که در بربادی افغانستان نقش داشتند، برای شکستن این بن‌بست دست‌به‌کار نخواهند شد. از این‌رو اگر چشم به راه اقدام جهانی بمانیم، ممکن است این بن‌بست و تعلیق سال‌ها ادامه یابد. باید برای عبور از این برزخ طالبانی تدبیر بسنجیم. یکی از تدبیرها این است که به فرعیاتی چون کمک‌های بشردوستانه و گشودن مکاتب دخترانه نباید چنان بچسبیم که خطر ادامه حاکمیت طالبانی و بی‌دولتی فراموش شود.